

I det samme sluttede Salmesangen inde i Kirken, Døren til Vaabenhuset aabnedes, og Folk begyndte at strømme ud.

Blandt de Mænd, der efterhaanden samlede sig foran Indgangen for her at oppebie Kirkestævnet var der en, som fra alle Sider var Genstand for en særlig Opmærksomhed. Det var en midaldrende, bondeklædt Mand, høj, mager, noget ludende, med lange, fremoverhængende Arme og et paafaldende lille Hoved. I dette lille, noget fladtrykte Hoved sad et ejendommeligt Katteansigt — klogt og aarvaagent — med to rødrandede Øjne og et tyndt, rødligt Fuldsåkæg. De fleste af Mændene gik hen og rakte ham Haanden og saae samtidigt op paa ham med et bekymret spørgende Blik, hvilket han regelmæssigt besvarede ved at trække Munden op til et skævt Smil.

Pludselig delte Menneskemassen sig foran Kirkedøren, og i denne viste sig Kapellan Hansteds præsteklædte Skikkelse.

Skønt han allerede havde præket adskillige Gange, baade her og i Vejlbj, saae han dog bleg og nervøs ud og hilste med tydelig Forlegenhed paa den forsamlede Mængde, der da ogsaa temmelig trevnt blottede Hovederne, idet han gik forbi. Manden med Katteansigtet rørte endog slet ikke Hatten, men blev staaende med sin skævt optrukne Mund, mens et spottende Blik fra hans halvt tillukkede Øjne fulgte den ungdommelige Præsteskikkelse lige til Vogndøren, hvor „Døden“ stod med Hatten i Haanden og krummede sig i Støvet som en Orm.

Saasnart den gamle Kusk havde sat Hestene i Bevægelse, sank Kapellanden tilbage i Vognhjørnet og lagde med et lidende Udtryk den ene Haand op paa Issen. Sin bløde, bredskyggede Plyshat havde han straks kastet fra sig paa Bagsædet, som om den brændte ham om Panden. Og mens nu Kaleschen knirkende og knagende skumplede hen ad den ujevne Vej, blev han siddende saaledes med tillukkede Øjne og fast sammenpresset Mund, — som om han havde ondt ved at lade være med at græde.